

S amennyiben kívülállók számára szólan is magyarázatot kíván; barátaim megtisztelő kérésére hallgatva mi okból és mivégre vállaltam magamra e néhány bevezető szót, ráadásul laikus létemre, akinek — Zrínyi szavaival — „semmi professzióm az mesterséges szólásra nincsen”, mást nem tehetvén, rokoni köteleimeimről kell vallanom.

Doktora mivel nem vagyok szakmájuk ismeretének, szeretnék pontosan, világosan — s lehetőleg röviden — fogalmazni. Ezért eszmei vargabetűket és gondolatfolyam-holtágakat levágva mindenekelőtt a lényegyet mondom ki: szeretem őket.

Szeretem őket, mert nem csak sorsuk, de szándékuk szerint is itt élnek, a fölparcellázott világ számunkra egyedül adott földdarabján, amely nem túlságosan széles ugyan, ám az egyenes lefelé innét is a Föld szívéig húzható, s fölötte az égbolt éppoly tágas, mint a Loire, a Mississippi vagy a Volga medencéje fölött.

Szeretem őket, mert úgy adnak újat, hogy a régi megőrzésére is törek-szenek, élvén a folytatásért, a folytonosságért, múlt és jövő között tartós jelenben, s műveikben egyaránt méltó helyet kap a születő és reményben növekvő, valamint a múlandóságra ítélt.

Szeretem őket, mert a képi és plasztikus ábrázolás kifejező eszközeivel körülbelül azt mondják el ők is, amit magam váltakozó sikerrel szavakba foglalni írói eszméletem óta próbálgatok.

Szeretem őket, mert igényelt létformájuk nem a magány, hanem az egymáshoz való közelség. Nem sivatagos vitákban: munkában élnek, ám szavuk elhat egymáshoz, nemcsak úgy, mint a szélkiáltó madaré.

Szeretem őket, mert élni segítenek. Élni segítenek, ezért — úgy hiszem — nehezen pusztíthatók el, akár az anyaföld, maga a föld népe: Anyaföld-Magyarország.

